

Čtenářský životopis

Knížky jsem měla ráda už jako malá holka. Zhruba v půl roce mi mamka ukazovala klasická tvrdá papírová leporela, která pokládala okolo mě, abych je mohla pozorovat. Když mi byly cca 4 roky, začali nám (mně a sestře) rodiče (Mamka pochází z vesnice a je uklízečka v MŠ, taťka pochází z města a je instalatér.) číst každý večer pohádku. Často jsem si s nimi knížky prohlížela a koukala na obrázky.

Se sestrou jsme byly zvyklé, že jsme se podívaly na večerníček a následně nám rodiče četli pohádku před spaním. V době, kdy jsem byla starší, mě to ale paradoxně neuspávalo, protože jsem vždycky chtěla vědět, jak příběh dopadne. Celý příběh jsem si vždycky představovala, řekla bych, že to hodně rozvíjelo mou fantazii a představivost.

Většinou nám rodiče četli pohádky, kterých jsme v naší domácí knihovně měly nespočet - nejradši jsem měla ty od Boženy Němcové a K. J. Erbena. Spoustu pohádkových knih jsme měly po mamce z doby, kdy byla ona malá. Nevlastnily jsme ale jen klasické pohádky, součástí knihovny byly i příběhy z večerníčků, bajky, a další příběhy. Když jsme byly starší, četl nám taťka i několik knih plných pověstí.

Vzhledem k tomu, že naše knihovna praskala ve švech, se několikrát spustila hádka o to, kterou nám mají rodiče číst jako další. Mezi taťkovi oblíbené patřily příběhy o Neznámkovi a různé pověsti, mamka nám ráda četla klasické pohádky. Když nám výjimečně nečetli sami rodiče, pouštěli nám alespoň pohádky z CD.

Před školou jsem uměla všechna písmena, učila jsem se to často s babičkou, která mě hlídala, když jsem byla nemocná. Chtěla jsem po ní, aby mi říkala písmenka a aby mi četla. Nejradši jsem od ní měla Káju Maříka a knížku od Františka Nepila Štuclinka a Zachumlánek. Pamatuju si, že jen co vešla do dveří, hned jsem se ptala, co mi bude číst.

Po nástupu do ZŠ jsem se učila číst, bohužel si ani já ani rodiče nepamatujeme, kterou knížku jsem přečetla jako první. Zhruba od 4. třídy jsme měli povinné čtenářské deníky – každý měsíc jsme museli přečíst alespoň jednu knihu a tu si do něj zapsat. Nedělalo mi to problém, protože jsem četla ráda. Ve 4. třídě jsme ho vedli v podobě listů, které jsme zakládali do desek. Museli jsme vždy vyplnit přední stranu – nejtěžší pro mě vždycky byl stručný popis děje, protože jsem neuměla být stručná, a tak mi s tím pomáhal taťka. Na druhou stranu listu jsme vždy museli nakreslit nějaký obrázek, který se vztahoval ke knize. Tuto činnost jsem měla strašně ráda a vždy jsem si s obrázkem vyhrála a pak mě těšilo, že mi paní učitelka obrázky chválila. V té době jsem ráda četla knihy Josefa Lady, jako je Mikeš nebo Liška Bystrouška.

V 5. třídě vypadal deník dost podobně, akorát už nebyl formou listů, ale formou sešitu. V tu dobu jsem začala číst nenavazující sérii knih od Thomase Breziny o Ségrách, které jsem měla strašně ráda a četla jsem je i v následujících letech. Dostávala jsem je často k narozeninám nebo k svátku od prarodičů. Od zmíněného autora jsem poté četla i několik knih ze série Klub tygrů. V 5. třídě jsem přečetla Robinsona Crusoe a byla to první kniha, u které jsem brečela a také první kniha, kterou bych zařadila mezi ty „dospělejší“. Další takovou knihou bylo Dobrodružství Huckleberryho Finna, kterého jsem měla, stejně jako Robinsona, půjčenou z knihovny prarodičů.

Nejenom že jsme si vedli čtenářské deníky, ale chodili jsme také do městské knihovny, kde jsme byli pasováni na čtenáře a každý jsme si tam založili kartičku. Knížky jsem si půjčovala ráda, ale ne tak často, protože jsme jich měli doma hodně. V knihovně jsme se několikrát setkali i se samotnými autory knížek, které jsme četli společně ve výuce. Jako bylo například setkání se spisovatelkou Petrou Braunovou, od které jsme četli knížky Nejhorší den v životě třetáka Filipa L. a Ztraceni v čase. Když jsem chodila do páté třídy, byla naše škola součástí projektu, v rámci něhož jsme chodili číst dětem

před spaním do nedaleké školky. Pamatuji si, že jsme předčítali knížku o Víle Amálce a žabce Márince. Vždy jsme trénovali dopředu a každý jsme měli určený svůj úsek, který budeme číst. Jednalo se o hezké zpestření a zároveň trénink čtení nahlas.

Výuka češtiny na druhém stupni se také hodně točila okolo čtení. Neprobírali jsme tolik teorie o spisovatelích a literatuře celkově, protože nám paní učitelka říkala, že toho si užijeme na střední škole ještě hodně a měla pravdu. Jsem jí za to hodně vděčná, protože jsme pořád něco četli. Jestli si dobře vzpomínám, tak většinou jedna hodina češtiny v týdnu byla věnována společnému čtení, často jsme se přesouvali do školní knihovny a četli jsme tam. Jednalo se například o Staré řecké báje a pověsti od Jany Eislerové, Bylo nás pět, Klapzubovu jedenáctku, Povídky malostranské, Divou Báru, Deoduši (ta byla podle mě nevhodně zvolená, protože jsme spouště věcem nerozuměli)... Na každou knihu, kterou jsme četli společně, jsme následně dostali buď nějaký pracovní list, nebo jsme ji museli zpracovat nějak jinak. Měli jsme i speciální „záložku“ *Šotek radí*, na níž bylo 9 úkolů, které jsme měli při čtení plnit. Upřímně jsem to neměla moc ráda, protože jsem si tak nemohla plně užívat čtení, ale musela jsem něco hledat. Měli jsme také takovou naši malou kartotéku knih, do které jsme každý jednou měsíčně dali kartičku s knihou, kterou bychom doporučili ostatním a proč. Byl to hezký nápad, jak načerpat inspiraci na knihy, ale spousta spolužáků moc nečetlo, popř. vybírali z knih, jež četli na prvním stupni, takže tam nebyl moc pestrý výběr.

V 6. třídě jsem přečetla svou první (a zatím i poslední) verneovku a tou byla kniha Dva roky prázdnin a musím říct, že mě moc bavila. Nejdříve jsem zkoušela Pět neděl v balóně, ale ta mě vůbec nezaujala a ztrácela jsem se v ději, tak jsem knihu změnila a byla jsem se svým výběrem o dost spokojenější. Obě jsem měla půjčené opět z knihovny prarodičů. Mojí v té době nejdelší přečtenou knihou byl Hobit aneb cesta tam a zase zpátky. V tu dobu mě kniha bavila, ale myslím si, že kdybych ji teď četla znovu, nezaujme mě tolik jako předtím. Dále jsem zjistila, že před Huckleberry Finnem je ještě Dobrodružství Toma Sawyera, tak jsem to musela napravit a přečetla jsem si ho také.

Na konci 8. třídy jsme společně četli knihu Básník v báglu od Ivony Březinové, se kterou jsme se následně i setkali. Troufám si říct, že tato kniha odstartovala mé „závisláctví“ na knihách, především na těch romantických, které trvá dodnes. Básník v báglu má totiž ještě dalších 6 dílů. Knihy jsem nečetla popořadě, protože v té době jsem si předem nezjišťovala, jaké je jejich pořadí a četla jsem je podle toho, jak jsme je měli ve školní knihovně, tzn. druhý díl jsem četla skoro jako poslední (půjčila jsem si ho v městské knihovně, protože ve školní nebyl). To je podle mě důvod, proč teď než si nějakou knihu půjčím/koupím, si dopředu zjistím, jestli se nejedná o sérii, popř. jaký je to díl. - Nemohu si jít jen tak do knihovny půjčit knihu, musím to mít vždy připravené dopředu a vždy musím o té knize alespoň něco vědět nebo mi stačí i znát autora a jeho jiné knihy. Dlouho jsem si nepůjčila knihu jen tak, aniž bych o ní nebo o autorovi něco nevěděla. - Po přečtení série jsem si přečetla ještě dvě knihy a pak jsem nevěděla, jaké dál. Bylo to v době, kdy jsme byly se sestrou u prarodičů na prázdninách, takže jsem se do knihovny nedostala a proto jsem zaúkolovala mamku, aby si nechala poradit od paní knihovnice. Mamka mi následně přivezla tři knihy – jednu jsem nedočetla, druhá mě moc nebavila a třetí byla od Lenky Lanczové, která mě naprosto pohltila. Tak začala má „éra Lanczové“, na konci knihy byl totiž seznam dalších knih, které napsala. Přečetla jsem všechny její dívčí romány, a přestože některé byly dost podobné, měla jsem je moc ráda. Líbily se mi především její série. Od Lenky jsem se následně přesunula k dalším romantickým knihám.

Na střední škole jsme měli učitelku češtiny, kterou neměl nikdo moc rád, protože byla chaotická a byli jsme dost pozadu oproti druhé třídě. Já jsem ji tolerovala jen proto, že mě čeština bavila. Co se týče povinné četby, tak 99 % spolužáků ji vůbec nečetlo a to nejen kvůli tomu, že je to povinné, ale hlavně proto, že nečetli ani jiné knihy. Já osobně jsem přečetla vše, co jsem si následně dala do seznamu a ještě něco navíc. Každý jsme si na začátku vybrali jednu knihu, na kterou jsme následně měli udělat

prezentaci a odprezentovat ji ostatním spolužákům. Já jsem si vybrala Bídničky a to jen z toho důvodu, že jsme se na ZŠ dívali na film z roku 2012, ale neviděli jsme ho celý a mě zajímalo, jak to dopadne. Na Databázi knih jsem našla, že má něco okolo 300 stran, tak jsem byla úplně nadšená. Jenže poté jsem zjistila, že to byla jen nějaká zkrácená verze a že jsem si na sebe ušila docela bič, jelikož jsem četla knihu v celé verzi a to ve 2 dílech po zhruba 700 stranách. Nejtěžší pro mě bylo začít a prokousat se začátkem a poté zdlouhavými popisy, které byly někdy zajímavé, ale některé mě vyloženě nudily (např. bitva u Waterloo – ztrácela jsem se). Konec knihy pro mě byl ale neskutečně emotivní a nemohla jsem se od ní odtrhnout. Jedná se o nejdelší knihu, co jsem zatím přečetla. Řadím ji společně s knihou O myších a lidech mezi nejlepší knihy z povinné četby, které jsem četla. Nelíbila se mi kniha Petr a Lucie, nevím proč, ale špatně se mi i četla (samozřejmě jsem si ji u maturity vytáhla).

Na SŠ nebyla knihovna (respektive byla, ale na gymnáziu, které sídlí v jiné budově), tak jsem hodně navštěvovala městskou knihovnu, jež se nachází naproti škole. Pokračovala jsem ve své romantické lince, ale přidala jsem již zmíněnou povinnou četbu a sem tam i nějakou seberozvojovou knihu. Máme v knihovně milé a usměvavé paní knihovnice, takže je radost tam chodit. Většinou jsem si odnášela menší stoh knížek, když to viděly kamarádky „nečtenářky“, tak si klepaly na hlavu, jestli jsem se nezbláznila, ale časem si zvykly stejně jako rodiče. Doma se ale tolik nedivili, protože taťka s dědou jsou také vášnivými čtenáři. Sestřenka a kamarádka „čtenářka“ jsou za to naopak rády, protože jsem jejich studnicí doporučení knih a to nejen přečtených, ale ráda se koukám i na novinky a knihy, které mají vyjít a také na recenze na Databázi knih.

Nevím, kdy přesně jsem si začala kupovat knihy ve větší míře, ale myslím si, že tomu hodně napomohl covid a zavřené knihovny, ale i zjištění, že přečíst si knihu a pak si ji dát do své knihovny je strašně hezký pocit, protože z ní nemusím ani vyndávat lepíky, kterými si zvýrazňuji zajímavé pasáže. Dříve jsem si knihu koupila jednou za čas, když jsme byli v nějakém hezkém knihkupectví. V našem městě se momentálně nachází jen jedno knihkupectví, které ale nenavštěvuji, protože to tam je naprostý chaos a neuspořádanost. Měli jsme ještě jedno, ale pan knihkupec (Jaromír Vytopil) zemřel, to jsem ale také moc nenavštěvovala. Většinu knih nakupuji na Knihách Dobrovský, a to hlavně ve slevách, protože tím ušetřím stovky peněz. Za chvíli ale budu muset řešit, kam budu další knihy dávat, protože mi dochází místo v poličkách.

V momentální době čtu podle toho, jak mám volno od školy. Zjistila jsem ale, že si nemůžu knihy úplně zakazovat, protože když delší dobu nečtu, jsem pak schopná přečíst knihu za den. Jenže v ten den neudělám nic jiného.

nejoblíbenější autor

Takových autorů mám více. Jedná se např. o Colleen Hoover, Lauru Kneidl, Monu Kasten, Lenku Lanczovou (z dřívější doby), Elle Kennedy, Marianu Zapatu, Penelope Ward...

nejoblíbenější kniha a kniha, k níž se vracím

Nejde vybrat jednu nejoblíbenější knihu. Vrátila jsem se asi jen k jedné knize - Bylo nás pět, ale jen kvůli tomu, že poprvé jsem ji četla na ZŠ a pak jsem si ji dala do povinné četby, jinak se ke knihám nevracím, protože mám pocit, že je tolik knih, co stojí za to si přečíst, že bych těmi přečtenými jen ztrácela čas. Mám ale v plánu, že si znovu přečtu nějakou knihu od Lenky Lanczové, pak knihu Muž, který chtěl být šťastný a Bídničky, ale tentokrát ve zkrácené verzi, kterou jsem si koupila, protože mě zajímá, o co všechno je osekána.

čtenářské zvyky a rituály

Nemám žádné speciální zvyky ani rituály, ale nejlépe se mi čte večer, protože je ticho a nikdo mě neotravuje – nedělá mi problém číst do rána. Jediné, co mi vadí, je držení knížky, protože mě z ní pak bolí ruce a nevím, jak si mám lehnout, aby to bylo co nejpohodlnější.

Nesnáším, když někdo píše do beletristické knihy, naskakuje mi přitom husí kůže. Oblíbila jsem si lepíkování v knize – označení si pasáže, která se mi líbí, a následně si citáty vypisuji do počítače.

Nesnesu čtení v dopravních prostředcích, protože se mi z toho dělá špatně, ale párkrát, když byla kniha napínavá, jsem to nevydržela a četla jsem v autě.

Nezačínám číst sérii, která ještě nevyšla celá, protože jednou se mi to vymstilo tím, že kniha skončila tak, že neskončila a druhý díl hned navazoval, jenže ve chvíli, kdy jsem ji četla, ještě nebylo pokračování vydané.

Mým „zlovykem“ je hodnotit knihy podle obálky tzn., když se mi nelíbí obálka, je malá pravděpodobnost, že si knihu v blízké době přečtu.

Mým zvykem dlouhá léta bylo mít rozečtenou jen jednu knihu, v posledních letech to ale už tolik neplatí.

jiná média – kolik čeho

Když jsem byla mladší, koukala na televizi častěji, od toho jsem ale upustila – jednak jsem na koleji, kde ji nemám, a jednak mě to už moc nebaví. Většinou si jen pustím na notebooku nějaký film/seriál/reality show popř. hokej. Rádio poslouchám poměrně často a to hlavně když jsem v kuchyni a na brigádě, kde není možnost jiné hudby. Noviny čtu (spíš jen koukám na obrázky, jak by řekl děda) jen u prarodičů, kteří kupují Blesk a Aha, ale hlavně proto, abych se podívala, co píšou a kolik z toho není pravda. Internet používám na denní bázi jak kvůli škole, tak tam trávím někdy i volný čas.

- určitě zaujatě napsaný text
- hodně vágních formulací – je potřeba formulovat určitěji
- závěrečnou část by bylo lepší integrovat do části životopisné
- více to napsat jako strukturovaný text